

RHYS
BOWEN

MALÍŘKA
Z BENÁTEK

motto

Malířka z Benátek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Rhys Bowen

Malířka z Benátek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

RHYS
BOWEN
MALÍŘKA
Z BENÁTEK

Přeložila Květa Palowská

motto

Text copyright © 2021 by Janet Quin-Harkin, writing as Rhys Bowen
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon
Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Květa Palovská, 2022
Cover photography © Carl Gough / Trevillion Images

ISBN tištěné verze 978-80-267-2274-8
ISBN e-knihy 978-80-267-2276-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2277-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2275-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Tuto knihu věnuji milé přítelkyni a vynikající
sbormistryni Ann Weissové. Zpívání v jejím pěveckém
sboru patří k mým zásadním životním zkušenostem.
Ann má nejen andělský hlas, ale také vřelý vztah
k Benátkám, proto doufám, že je prostřednictvím
mého románu s radostí znovu navštíví.*

PROLOG

Benátky, 1940

„Přišel jsem se rozloučit, nicméně mám ještě další důvod k návštěvě. Napadlo mě, jestli byste neměla zájem pracovat pro naši zemi.“

Zatvářila jsem se překvapeně. „Všechno, co odteď řeknu, je nanejvýš tajné,“ pokračoval. „A musíte podepsat prohlášení, že tuto skutečnost berete na vědomí,“ dodal, načež vytáhl z kapsy arch papíru a položil jej na stůl. „Souhlasíte s podpisem?“

„Když zatím ani nevím, co bude následovat?“

„Bohužel. Tak to ve válce chodí.“

Chvilí jsem ho váhavě pozorovala a pak jsem přistoupila ke stolu. „Podpisem zřejmě nic nezkažím. Pořád platí, že váš návrh mohu odmítnout, je to tak?“

„Samozřejmě,“ prohlásil pan Sinclair až příliš povzbudivě.

„Pak je všechno v pořádku.“ Přelétla jsem pohledem listinu, kde mimo jiné stálo, že prozrazení informací by mohlo mít za následek vězení nebo smrt. To tedy člověku moc od-

vahy nedodá. Ale podepsala jsem. Vzal si potvrzení a uložil je zpátky do kapsy.

„Máte odtud pěkný výhled, slečno Browningová,“ prohodil.

„Já vím. Zbožňuji ho.“

„A já chápu, proč bydlíte právě tady.“

„Zdá se, že toho o mně víte hodně,“ podotkla jsem.

„Máte pravdu. A obávám se, že než vás požádáme o jistou službu, budeme muset prověřit vaše společenské vazby.“

„A co ode mě vlastně potřebujete?“

V kuchyňském koutě začala bublat voda a konvice hlasitě zapískala. Vrhla jsem se k plotně. Nalila jsem vodu do čajníku a vrátila se do obývacího pokoje.

„Máte vynikající stanoviště k pozorování pohybu lodí. Víte, že tady kotví italské válečné loďstvo. A nyní by Italové mohli dovolit německé armádě, aby tyhle končiny použila jako základnu, odkud podnikne útok na Řecko, Kypr, Maltu. Byl bych rád, kdybyste nám denně podávala zprávu o pohybu lodí. Pokud vyplují z přístavu, dáte nám vědět a my už budeme mít připravený plán, jak je zadržet.“

„Ale jak bych vám mohla dát vědět?“

„No,“ lehce zrudl, „pošleme vám sem někoho, aby namontoval vysílačku. Bude skrytá, takže o ní nikdo jiný nebude vědět. Nemůžete ji používat, když bude v bytě vaše hospodyně. Ta ji nesmí vidět. Je to jasné?“

„Samozřejmě. I když ona nepatří k nejbystřejším. Nejspíš by ani nepoznala, co to je.“

„V každém případě,“ varovně zvedl ukazovák, „nám pošlete zprávu co nejdříve poté, co si všimnete, že jsou lodě v pohybu.“

„Ale komu mám odeslat zprávu? A co mám říct?“

„Trpělivost, slečno, všechno vám vysvětlíme,“ dodal.

Šla jsem se zpátky do kuchyně, nalila dva šálky čaje a vrátila se s podnosem do pokoje. Pan Sinclair upil doušek a spokojeně zamručel.

„Hmm, čaj, který chutná, jak má. Na to se těším, až se vrátím domů.“

Také jsem se napila a vyčkávala jsem.

Odložil šálek. „Umíte morseovku?“

„Bohužel ne.“

„Obstarám vám příručku. Naučte se ji co nejdříve. K vysílače dostanete také kódovou knihu. Tu budete mít ukrytou na jiném místě než vysílačku, někde, kde by nikoho nenapadlo ji hledat. Zprávy budete odesílat zakódované. Například, když uvidíte dva torpédoorbce, napíšete třeba ‚babička se dnes necítí dobře‘.“

„A co když Němci kód rozluští?“

„Kódy se budou často měnit. Dopředu nebudete vědět, jakým způsobem dostanete novou příručku. Možná jako zásilku s recepty od tetičky z Říma.“ Pokrčil rameny. „Naše tajná služba je velmi vynalézavá. Dobré je, že se nikdy s nikým nebudete muset setkat osobně, takže kdyby se vás vyptávali, nemusíte se obávat, že něco vyzradíte.“

„To zní povzbudivě,“ prohodila jsem ironicky a všimla si, jak mu úsměvem zacukaly koutky.

Dopřál si další doušek a znovu odložil šálek. „Pro komunikaci budete potřebovat kódové jméno. Co navrhujete?“

Zadávala jsem se přes kanál. Kolem pomalu proplouvala nákladní loď. Zbláznila jsem se, že s něčím takovým souhlasím? „Jmenuji se Juliet,“ řekla jsem. „Takže moje kódové jméno by mohlo být Romeo.“

„Romeo. To se mi líbí,“ zasmál se.

KAPITOLA 1

Juliet, Benátky, 20. května 1928

Po dlouhé a obzvlášť nepříjemné cestě zakouřeným vlakem, kde se nedalo vůbec dýchat, jsme s tetou Hortenzií konečně dorazily do Benátek. Teta je zásadně proti mrhání penězi, tudíž prohlásila, že platit za lůžka ve spacím voze je zhola zbytečné, protože vagony zastavují, rozjíždějí se a natřásají tolik, že člověk stejně neusne. A tak jsme celou cestu z Boulogne na francouzském pobřeží přes Francii, Švýcarsko až do Itálie proseděly. Přes den bylo příšerné vedro. Okno jsme otevřít nemohly, protože do vagonu by se okamžitě začal valit dým a uhlíky z lokomotivy. Muž naproti mně navíc v noci hlasitě chrápal, stejně jako jeho žena, která páchla potem a česnekem. Víím, že bych si neměla stěžovat. Velmi dobře si uvědomuji, jaké mám štěstí, že mě teta k mým osmnáctinám vzala do Itálie. Moje spolužačky mi ohromně záviděly!

Teď už je to všechno za námi. Jsme tady. Vyšly jsme z nádraží Santa Lucia a zůstaly stát na schodech.

„*Ecco il Canal Grande!*“ prohlásila teta Hortenzie teatrálně a rozpřáhla paže, jako kdyby stála na jevišti a výstup předváděla jen pro mě. Moje italština sestávala pouze z výrazů „prosím“, „děkuji“ a „dobrý den“, ale pochopila jsem, že jde o Velký kanál. Jen mi nepřipadal zase tak obrovský. Rozhodně byl široký, ale budovy na druhé straně vypadaly úplně obyčejně. Navíc se zdál dost špinavý. Vůně, která mi zaplavila nosní dírkou, nebyla nijak zvlášť lákavá. Mdlý puch tak trochu po rybách a hnilobě. Na průzkum okolí jsem ale moc času neměla, protože nás okamžitě obklopili nosiči. Lehce mě zneklidnilo, jak se o nás dohadovali cizí řečí, chňapali po zavazadlech a snažili se je nacpat do gondoly, ať chceme nebo ne. Ale jak přiznala teta Hortenzie, neměly jsme na vybranou. Do vodního autobusu, kterému tady říkají „vaporetto“, bychom všechny věci stejně nenaložily. Gondola mě samozřejmě nadchla, třebaže gondoliér nebyl pohledný mladý Ital pějící písně o lásce, ale zamračený muž s pupkem.

Sotva jsme propluli ohybem, kanál se najednou zdál ohromný. Na druhém břehu stály úžasné paláce obložené mramorem nebo s fasádami v různých odstínech růžové a s klenutými maurskými okny. Zdálo se, že plují na hladině jako ve snu – měla jsem chuť okamžitě vytáhnout skicák. Ještě štěstí, že jsem to neudělala, protože člun se vzhledem k čilému provozu na kanálu povážlivě rozhoupal. Gondoliér si cosi zabručel pro sebe, nejspíš benátské nadávky. Na gondolu vybavenou jen jedním veslem jsme pluli poměrně slušným tempem, ale kanál se zdál být hrozně dlouhý.

„*Ecco il Ponte di Rialto,*“ prohlásila teta Hortenzie a ukázala na most, který se před námi klenul nad kanálem. Zvedal se do nádherného oblouku, jako by jej nadnášelo kouzlo. Když

jsme připluli blíž, ukázalo se, že na mostě stojí jakási budova, soudě podle řady oken poblíkávajících v odpoledním slunci. Přemítala jsem, jestli má teta H. v úmyslu mluvit odteď jen touhle řečí. V takovém případě by se rozhovor s největší pravděpodobností proměnil v monolog.

Obavy však vzápětí pominuly, neboť teta se vytrasila s bedkem a začala mi předčítat informace o každé budově, kterou jsme míjeli. „Vlevo stojí palác Barzizza. Všimni si fasády z třináctého století. A ta velká budova, to je palác Mocenigo, kde kdysi pobýval lord Byron...“

Takhle pokračovala, dokud se jakési přeplněné vaporetto neodrazilo od mola kousek od nás, což náš člun rozhoupalo tak, že teta málem upustila knihu do temných hlubin.

Ve chvíli, kdy mě začínala přepadat lehká žaludeční nevolnost, se v dohledu objevil další most, tentokrát poněkud chatrnější, pro chodce. Klenul se přes řeku ve větší výšce. Očekávala jsem, že teta H. spustí: „*Ecco Ponte bla bla*,“ ale ona řekla: „Vida, most Accademia. Jsme téměř na místě. To je dobře. Už mě začínala trápit mořská nemoc.“

„Myslíš spíš kanálovou nemoc, vid’?“ nadhodila jsem a teta se usmála.

„Tamhle stojí akademie. Ta bílá mramorová budova vedle mostu. Kdybys v Itálii studovala umění, zamířila bys sem. *La Accademia di Belle Arti*. Akademie výtvarných umění. A v téhle budově je uložena i nejlepší sbírka benátských obrazů. Sem rozhodně musíme zajít.“

Zatímco mluvila, odbočili jsme z Velkého kanálu do malého vedlejšího a zastavili před proslapanými schody. Z domu jako mávnutím kouzelného proutku vyběhli nějací muži, vytáhli nás z gondoly a pak se chopili našich zavazadel. Teta se

při placení gondoliérovi zatvářila, jako kdyby ji požadovaná částka šokovala.

Škrobenou italštinou se zeptala hotelových sluhů, zda je obnos v pořádku, nebo jestli jsme byly podvedeny.

„Vidíte dvě bezbranné Angličanky,“ vrátila se k angličtině, „a myslíte si, že je můžete okrást o jejich skromné úspory. Zachoval byste se takhle k vlastní matce? K babičce?“ zopakovala hlavní myšlenku italsky.

Gondoliér se zatvářil rozpačitě. Portýři se usmívali. Nato gondoliér pokrčil rameny.

„Tak dobře,“ řekl. „Naučtuju vám jenom dvě stě lir. Ale jen protentokrát, protože máte za sebou dlouhou cestu a mladá dáma je unavená.“

Teta H. vítězně nakráčela do vstupní haly výrazně méně okázalé nažluto nabarvené budovy se zelenými okenicemi, kde jí vykročil vstříc šedovlasý muž s otevřenou náručí.

„Drahá signorina Marchmontová. Tak jste se k nám vrátila. Vřele vás vítám.“

V tu chvíli mi došlo, proč se tady tetě Hortenzii líbí. Aby ne, když ji takhle vítají. Upřímně řečeno, byla jsem zklamaná, že nebydlíme v některém z paláců podél Velkého kanálu, ale teta Hortenzie se několikrát nechala slyšet, že „v Benátkách existuje jen jediné místo, kde se můžeme ubytovat, a to penzion Regina. A sice kvůli zdejší zahradě. Když je člověk utrmácený z prohlížení památek, může se posadit do stínu a popíjet citronovou limonádu.“

Vyšli jsme po mramorovém schodišti a byly uvedeny do prostorného, zdobně zařízeného pokoje s okny ve dvou stěnách, malovaným dřevěným stropem a nábytkem, který působil dojmem, že pochází z muzea. Alespoň postele s na-

žehleným bělostným ložním prádlem však vypadaly vcelku normálně a přední okno, u něhož stál stolek a křeslo, nabízelo výhled na zahradu a zčásti také na Velký kanál. Přistoupila jsem k oknu, otevřela je a vyklonila se ven. Přivítala mě vůně jasmínových růží.

„V pořádku,“ prohlásila teta H., když si prohlédla koupelnu. „Naprostá spokojenost.“

Zatímco jsem stála u okna, rozezněly se zvony a jejich zvuk se rozléhal nad kanály. Kolem hladce proplula gondola, tentokrát byl gondoliér mladý a pohledný. Uvědomila jsem si, že začínám mít lepší náladu. Byla jsem v Benátkách, poprvé v kontinentální Evropě. Užiju si pobyt co nejvíc.

21. května 1928

Probudilo mě opět vyzvánění zvonů. Zdá se, že v tomto městě je ohromná spousta kostelů. Nikomu nedovolí zaspát! Přistoupila jsem k oknu a otevřela okenice. Teta trvala na tom, abychom je na noc zavíraly, kvůli komárům. Obloha byla nádherně bleděmodrá a vyzvánění se rozléhalo nad celým městem. Vlastovky se proháněly po obloze jako malé maltézké kříže, rackové vířskali a dole na dvorku se naparovali holubi.

„Město zvonů a ptáků,“ prohlásila jsem spokojeně. V tu chvíli proplul kolem motorový nákladní člun a jeho rachot se odrážel od úzkých stěn. Zvonů, ptáků a člunů, opravila jsem se.

Na zahradě pod slunečníkem jsme posnídaly čerstvé, ještě teplé pečivo, sýr, ovoce a kávu místo čaje a vydaly se vyzbrojené mapou a tetiným neodmyslitelným bedekrem na průzkum

města. Teta H. naštěstí nebyla v Benátkách poprvé a věděla si rady, jinak bych byla během několika minut beznadějně ztracená. Tohle město je hotové bludiště uliček, kanálů, mostů. První, čeho jsem si všimla, byla skutečnost, že tady nejsou opravdové ulice – alespoň ne takové, jaké známe z domova –, jen dlážděné chodníky s mosty přes kanály. Zdá se, že ulice tu ve skutečnosti představují kanál – všechno se přepravuje po vodě, od zboží přes lidi po odpadky, přičemž odhazování posledně jmenovaného do otevřeného nákladního člunu jsme byly svědky.

A domy se zvedají přímo z vody. Měla jsem za to, že stojí bezpečně na plošinách, aby k nim voda nemohla, ale to je omyl – jsou zapuštěné přímo v kanálech a voda šplouchá o okna v přízemí a spodní části cihlových zdí potažených chaluhami. Někdy jsou dveře z poloviny pod vodou. Jak to, že se nerozdrolí a voda je neodplaví? Odpověď nezná ani teta Hortenzie.

V každém případě se ukazuje, že se člověk všude nedostane prostě jen tak, že tam dojde. Některé ulice končí u kanálů a nepřejdete je. Chcete-li jít doprava, musíte nejdříve doleva. Teta H. nás ale neomylně dovedla na náměstí svatého Marka. No teda! Je mi osmnáct a ještě jsem nezažila, aby mi něco takhle vyrazilo dech. Takový skvost jsem nikdy neviděla. Nádherný otevřený prostor ohraničený kolonádou, na jednom konci obrovský kostel obklopený kupolemi a sochami, takže vypadá spíš jako palác z orientální pohádky. V pravé části náměstí se v protikladu ke zdobné, ladné bazilice tyčí vysoká strohá zvonice. Všude kavárny s venkovním posezením a pod kolonádou hrál malý orchestr. Teta H. ale prohlásila, že nebudeme ztrácet čas sladkostmi, když nás čeká tolik věcí k vidění.

Rázně vykročila k bazilice na druhém konci náměstí, kde najala průvodce, aby nás dopodrobna seznámil s interiérem. Sestoupili jsme dokonce i do krypty, kde mě při pohledu na hroby jíkala hrůza. Poté jsme absolvovaly prohlídku Dóžecího paláce plného nádherných místností s proslulými obrazy na stěnách.

„Jestli chceš malovat, pak nemůžeš udělat nic lepšího než se tady důkladně porozhlédnout,“ prohlásila teta H. a ukázala na obraz od Tintoretta, který zabíral celou stěnu. *Páni*, pomyslela jsem si. *Jak dlouho by trvalo, než by člověk něco takového namaloval, i kdyby to uměl?* Všechny obrazy byly obrovské, velkolepé. Nedokázala jsem si ani představit, že bych se sama pokusila něco takového vytvořit. Víc mě uchvátil Most vzdechů – jehož název je spjatý s vězni, kteří tudy procházeli cestou do vězení na druhém břehu, a most byl to poslední z okolního světa, co viděli, než se ocitli za mřížemi. *Tak smutné a romantické! Určitě se sem musím vrátit a načrtnout si ho!* slibovala jsem si v duchu.

Když teta prohlásila, že bychom se měly vrátit do penzionu, abychom se naobědvaly a odpočinuly si, byla jsem vážně ráda. Zdá se, že v Benátkách mají přes poledne všude zavřeno – v obchodech i v muzeích. Celé město se zastaví a zdřímne si. Já jsem samozřejmě nemohla usnout. Ležela jsem na posteli a poslouchala zvuky za okenicemi: pleskání vesel, rachot motorových člunů, vrkání holubů a pronikavý pískot vlaštovek. A připadala jsem si až neskutečně spokojená, jako kdyby všechno v mém životě poprvé dávalo smysl. Už žádný dívčí penzionát. Celý svět mi ležel u nohou.

Ten den jsme podle anglického jídelního lístku měly mít k večeři *smaženou rybi směs*. Na talířích se pak objevily

malé, těžko rozpoznatelné kousky chapadel, krevet a různých darů moře.

„Pane na nebi,“ hlesla teta. „Tohle snad vyškrabali až ze dna laguny. Vždyť to ani nevypadá požitelně.“

Moje porce chutnala vcelku dobře, ačkoliv při žvýkání chapadel jsem trochu znervózněla. Večeři jsme zakončily ovocem, sýry a kávou. Zvenku jsem slyšela, jak město ožívá. Gondoliér proplouvající pod naším oknem si zpíval. Kdesi v dáli hrála jazzová kapela. Z úzké ulice na druhé straně kanálu k nám doléhal smích.

„Nemohly bychom jít ven a trochu se porozhlédnout?“ nadhodila jsem.

Teta Hortenzie se na mě podívala, jako bych se zeptala, jestli se můžu svléknout a tancovat nahá na náměstí svatého Marka.

„Po večeři dáma bez doprovodu ven nevychází,“ prohlásila.

A bylo jasno. Odebraly jsme se do společenské místnosti a teta Hortenzie konverzovala se dvěma postaršími Angličankami. Já jsem se omluvila, vrátila se nahoru do pokoje a prohlížela si svoje výtvarné potřeby. Krásný nedotčený skicák, dárek od tatínka. Malá krabička vodovek, pero a cestovní kalamář, uhly a tužky. Všechno, co bude začínající umělkyně potřebovat. Spokojeně jsem si vzdychla. Zítra začnu skicovat a v září už budu studentkou výtvarného umění na londýnské Slade School of Fine Art.

Namočila jsem pero do inkoustu a napsala: *Juliet Browningová. Započato v květnu 1928.*

KAPITOLA 2

Juliet, Benátky, květen 1928

Teta Hortenzie měla nakonec pravdu, když ke smaženým rybím kouskům přistupovala s jistou nedůvěrou. Druhý den ráno mi oznámila, že v noci zvracela a cítí se tak zesláblá, že ani nebude vstávat. Mohla bych prosím dole požádat, aby jí do pokoje přinesli vařené vajíčko a čaj? Ona raději zůstane celý den v posteli. Vyřídila jsem její prosbu. Majitelka byla velmi starostlivá a trvala na heřmánkovém čaji – ten je na žaludek mnohem lepší než černý. Snídala jsem na zahradě jen ve společnosti holubů, kteří s nadějí posedávali na prázdných křeslech a čekali na drobečky. Pak jsem se vrátila k tetě.

„Nebude ti vadit, když vyrazím ven sama, že?“ zeptala jsem se. „Ráda bych zkusila vytvořit pár skic.“

Zamračila se. „Rozhodně to nepovažuji za vhodné. Co by tomu řekl tvůj otec, kdybych tě nechala toulat se po Benátkách samotnou? Co když se ztratíš? Nebo zabloudíš do nežádoucí čtvrti?“

„Cestu na náměstí svatého Marka už znám,“ namítla jsem. „Vydám se zkrátka tím směrem, cestou se někde posadím a budu kreslit. A je den, všude plno turistů.“

Znovu se zamyslela. „No tak dobře. Nemůžu tě nutit, abys tady se mnou seděla celý den zavřená jako v kleci. Ale v každém případě si vezmi klobouk a nevysedávej dlouho na slunci.“

Snažila jsem se nedat najevo, jakou mám radost, jen jsem rychle nacpala věci do tašky, nasadila si klobouk – rukavice jsem zavrhla, copak by se v nich dalo malovat? – a vyrazila. Nejprve jsem se usadila před kostelem Santo Stefano a načrtla kašnu a bosé děti pobíhající okolo.

Pokračovala jsem v chůzi a následně zachytila do skicáků ještě pozoruhodný balkon překypující záplavou muškátů, sloup, a dokonce klepátko na dveřích ve tvaru lví hlavy. Tolik úžasných věcí. Kdybych se nemírnila, zaplnila bych celý skicák benátskými motivy a na Florencii a Řím by mi už nezbylo místo. Pak jsem se pokusila nakreslit baziliku svatého Marka se všemi kupolemi a sochami, které vypadají jako z *Pohádek tisíce a jedné noci*. Propadla jsem beznaději. Zjevně jsem potřebovala další lekce perspektivy. Pak přišla na řadu kampaň. Byla tak vysoká, že se mi nevešla na stránku. Další chyba. Známé hodiny se mi podařilo načrtnout lépe. Stejně tak hosty usazené s ranní kávou u stolků před kavárnami. Mně snad bylo souzeno, abych malovala portréty!

Snažila jsem se najít dobré stanoviště, odkud bych zachytila Most vzdechů, ale uvědomila jsem si, že nejlepší výhled je z druhé strany. Vrátila jsem se k nábřeží, zastavila se a nakreslila úzký kanál s mramorovým mostem. Přes rameno mi nahlíželo několik turistů. *Proboha. Moje malířské dovednosti ještě*

rozhodně nejsou dost dobré, abych je předváděla na veřejnosti, pomyslela jsem si a rychle zaklapla skicák. V tu chvíli zazněly z kampanily zvony. Dvanáct hodin. No teda! Věděla jsem, že bych se měla vrátit na oběd, jinak si teta H. bude dělat starosti. Došla jsem zpátky na náměstí svatého Marka a snažila se vybavit si cestu domů. Zřejmě jsem vyšla z náměstí jiným průchodem, protože jsem se nedokázala zorientovat. Vedle té ulice, kterou jsem přišla, žádný úzký kanál netekl. Pokračovala jsem v cestě a doufala, že jdu zhruba správným směrem. Když jsem přecházela malý kamenný most, zaslechla jsem jakýsi zvuk. Nejdříve jsem si myslela, že je to dětský pláč. Ozýval se z vody pode mnou. Přelétla jsem pohledem hladinu a všimla si plovoucí papírové krabice. Zvuk přicházel odtud. Připomínal ale spíš mňoukání. Někdo hodil kořata v krabici do kanálu, aby se utopila!

Rozhlédla jsem se. Kolem nikdo. Nemohla jsem ty ubohé tvorečky jen tak nechat plout, až se krabice nasákne a všichni se utopí. Přešla jsem na břeh kanálu, kudy vedl chodník, přidržela se sloupku a natáhla ruku co nejdál. Na krabici jsem ale nedosáhla a tak pomalu, ale nenávratně proplula kolem. Brzy se dostane mezi vysoké budovy, kde není chodník. Neměla jsem na vybranou. Odložila jsem tašku, klobouk, stiskla si nos a skočila. Voda byla překvapivě chladná. Zalapala jsem po dechu a trochu si lokla, ale neohroženě jsem se vrhla po krabici. V Anglii jsem kromě moře v Torquay, kde se člověk pohupoval na vlnách, moc možností k plavání neměla, tudíž jsem si teď až pozdě uvědomila, že mi hrozně ztěžkla sukně a lepí se mi na nohy. Vyrázila jsem ke břehu a snažila se držet krabici nad sebou. Podařilo se mi položit ji na chodník a pak jsem se sama pokusila vylézt. V tu chvíli jsem si uvědomi-

la, že chodník leží dobrých třicet centimetrů nad hladinou a schůdky nikde. Neměla jsem se jak dostat ven.

Nasáklé boty a oblečení mě táhly ke dnu a rychle mi ubývaly síly. Snažila jsem se rozpomenout, jak se italsky řekne „pomoc“ – jestli jsem to ovšem vůbec kdy věděla. A co latinsky? Škoda že jsem nevěnovala slečně Dearové víc pozornosti! Snažila jsem se přidržet u kraje, ale nebylo čeho se zachytit. Kořata nade mnou nepřetržitě mňoukala a krabice se otřásala. Hrozilo, že se každou chvíli dostanou ven. Pak jsem zaslechla nějaké zvuky. Rachot blížícího se motorového člunu. Dohnal mě. Bála jsem se, že mě srazí nebo propluje kolem, aniž si mě všimne. Pustila jsem se jednou rukou a zamávala.

„Pomozte mi!“ vykřikla jsem.

Nad bokem lodi se objevil mužský obličej. „*Dio mio!*“ prohlásil dotyčný. „*Un momento!*“ Vypnul motor. Vztáhl ke mně silné paže a bez cavyků mě vytáhl na palubu. Chvíli beze slova zíral. „Jste Angličanka. *Sì?*“

Přikývla jsem. „Jak jste to poznal?“

„Jen britská holka může být tak bláznivá, aby si šla zaplavat do kanálu,“ prohlásil velmi slušnou angličtinou. „Nebo jste tam spadla?“

„Nešla jsem si zaplavat. A nikam jsem nespadla. Skočila jsem do vody, abych zachránila kořata.“

„Kořata?“ To slovo zjevně neznal.

„Malé kočky.“

Zatvářil se udiveně. „Vy skáčete do kanálu, abyste zachránila malé kočky?“

„Někdo je chtěl utopit. Byly v kartonové krabici. Položila jsem ji na chodník.“

„A co s nimi budete dělat? Odvezete si je domů do Anglie?“

Tak dopředu jsem nepřemýšlela. „Ne, s tím by teta Hor-
tenzie asi nesouhlasila. A kromě toho máme namířeno do
Florence a do Říma. Myslela jsem si, že jim najdu vhodný
domov.“

„Moje milá signorina,“ řekl muž a zakroutil hlavou, „Be-
nátky jsou město koček. Tady je koček víc než lidí. Díky nim
se nepřemnoží krysy, ale také mají spoustu mláďat. Až moc.“

„Hmm, chápu.“

Pozoroval můj zklamaný obličej. A já jeho. Předtím jsem
si v šoku vůbec nevšimla, že tohle je elegantní plavidlo z tý-
kového dřeva a jeho kapitán mladý a mimořádně pohledný
muž s nepoddajnou tmavou kudrnatou hřívou. Na sobě měl
bílou košili u krku rozepnutou. Přesně tak jsem si předsta-
vovala svého gondoliéra. Když se usmál, celý obličej se mu
rozzářil a oči přímo jiskřily.

„Nemějte strach,“ pokračoval. „Předpokládám, že jim na-
jdeme bydlení. Možná u některého z našich sluhů, nebo si je
vezmeme do našeho letního sídla ve Venetu.“

„Vážně? To by bylo úžasné.“

Znovu nastartoval člun a obratně jím zajel až ke břehu.
Zvedl krabici s kořátky na palubu a pak mi podal můj klo-
bouk a tašku.

„Máte těžkou tašku. Byla jste na nákupech?“

„Ne. To jsou moje malířské potřeby. Vyšla jsem si udělat
nějaké skici. Chci být malířkou. V září nastupuji na umě-
leckou školu.“

„Blahopřeji,“ pokýval hlavou.

„Doufám, že jsou v pořádku,“ řekla jsem, když se krabice
na sedadle zakymácela. „Možná už jsou zmáčená a začíná
jim být chladno.“

Položila jsem tašku na podlahu a opatrně otevřela krabici. Čtyři drobné černobílé obličejíky ke mně vzhledly. „Mňau!“ prohlásili drobečci jako jeden muž.

„Jen se na ně podívejte. Řekněte sám, nejsou roztomilá?“ Nastavila jsem krabici, aby mohl nahlédnout. „A jsou v pořádku. Vůbec nic jim není.“ Cítila jsem, jak mi stoupají do očí slzy a zvedla jsem dlaň k ústům. Plakat před cizím mužem se nehodí. Znovu jsem zavřela krabici, aby kořata neutekla.

Zakroutil hlavou. „Vy Angličani! Pro nás Italy jsou zvířata buď užitečná, nebo je jíme.“

„Vy nemáte psy jako domácí mazlíčky?“

„Jedině snad postarší dámy. Psy si pořizujeme na lov a hlídání.“

Uvědomila jsem si, že určitě vypadám naprosto příšerně. Zmáčené oblečení se mi lepilo na tělo, zplihlé vlasy na tváře. Na podlaze člunu se tvořila kaluž.

„Omlouvám se. Zmáčela jsem vám loď.“

„Je to člun,“ zasmál se, „ten je na vodu zvyklý.“ Pátravě si mě přeměřil a zakroutil hlavou. „Musíte si převléknout to mokré oblečení a smýt ze sebe vodu z kanálu, než dostanete nějakou ohavnou nemoc,“ podotkl. „Voda z kanálu není dobrá, signorina. Nedaleko stojí můj dům. Mohu vás tam vzít a naše služebné vám vyperou a vyžehlí oblečení. O vašem malém dobrodružství nemusí nikdo vědět.“

„Proboha!“ Nabídka mě ohromně lákala. „Obávám se, že teta Hortenzie by s mou návštěvou v domě cizího muže nesouhlasila.“

„Ujišťuji vás, že jsem počestný cizí muž,“ dodal s úsměvem od ucha k uchu.

„Kdepak, nejspíš udělám líp, když se vrátím do hotelu. Teta mě bude kolem oběda očekávat.“

„A co řekne, až uvidí, jak vypadáte? Nebo snad v Anglii platí, že když někdo skočí do kanálu, aby zachránil kočku, je mu vše odpuštěno?“

„Tím si nejsem tak jistá,“ řekla jsem. „Nejspíš bych už nikdy nikam nesměla jít sama.“

Pobaveně mu blýsklo v očích. „Můžete jí namluvit, že jste se pokoušela načrtnout střechu, a musela jste se příliš vyklonit. Takové vysvětlení by mohla přijmout.“

„Máte pravdu. Báječný nápad,“ přikývla jsem. „Děkuju.“

„Odvezu vás tedy zpátky do hotelu. Kde bydlíte?“

„V penzionu Regina,“ odpověděla jsem. „Moje teta tam bydlí pokaždé, když přijede do Benátek. Mají tam zahradu.“

„Ano, jistě. Příšerné jídlo, ale ta zahrada! Tohle uvažování je pro Angličany příznačné.“

Vypluli jsme.

„Máte úžasný člun,“ řekla jsem a okamžitě mi došlo, jak je moje poznámka tuctová. Teď, když už nejsem žádná školačka, budu se vážně muset naučit konverzovat na úrovni.

S úsměvem se ke mně obrátil. „Patří mému otci. Občas mi ho půjčí. A máte pravdu. Je úžasný.“

„Jak to, že mluvíte tak dobře anglicky?“ zeptala jsem se.

Kanál se nyní zužoval, protékal mezi stěnami vysokých budov a můj průvodce upíral pohled kupředu. „Táta si přál, abych se vyznal ve světě. Nejdříve jsem měl francouzského vychovatele a pak mě poslal na anglickou internátní školu. Francouzštinu jsem se učil proto, že je to jazyk diplomacie, angličtinu kvůli obchodu. Moje rodina vlastní přepravní společnost.“

„Kterou anglickou školu jste navštěvoval?“

„Ampleforth. Znáte? Sídí v chladné a ponuré severní části vaší země. Příjemní katoličtí kněží. Nenáviděl jsem každý okamžik. Mrazivé počasí. Studené sprchy. Před snídaní přespolní běh a jídlo bylo hrozné. Živili nás ovesnou kaší a pečenými fazolemi.“

„Pečené fazole na topince mám ráda,“ podotkla jsem.

„Ano, jistě. Angličané vůbec nevědí, co je dobré,“ prohlásil. „Než odjedete z Benátek, vezmu vás na dobré jídlo. Pak uvidíte, že je to něco úplně jiného.“

„Víte, já si nemyslím, že by mi teta Hortenzie dovolila jít na jídlo s nějakým mladým mužem,“ řekla jsem. „Ona je hrozně staromódní.“

„Ani kdybych se s ní sešel a představil se?“ namítl. „Náš rodokmen sahá až do středověku, chápete. Mezi našimi předky bylo několik dóžat, a dokonce papež. Polepším si tím?“

„Naopak,“ usmála jsem se. „Teta Hortenzie je zarytá anglikánka. Papež je nepřítel.“

„Pak tedy o papeži raději pomlčím.“ Otočil se ke mně s uličnickým úsměvem. „Tak mě napadá, že si tady povídáme a já vlastně ani nevím, jak se jmenujete. S tím by teta Hortenzie nesouhlasila.“

„Jmenuji se Juliet,“ řekla jsem. „Juliet Alexandra Browninová.“ Nedodala jsem, že takhle mě oslovuje jen moje teta, která trvala na tom, aby mě pokřtili shakespearovským jménem, ale většinou mě lidé znají jako Lettie, což samozřejmě nezní tak působivě.

Užasle na mě pohlédl. „To je ohromné. Protože já se jmenuju Romeo.“

„Vážně?“ stěží jsem ze sebe vypravila slovo.

Pohlédl na mě a rozesmál se. „Ne, kdepak. Jen si dělám legraci. Ve skutečnosti se jmenuju Leonardo. Leonardo da Rossi. Ale můžete mi říkat Leo.“

Vypluli jsme z chladného příšeří vedlejší uličky na zářící hladinu Velkého kanálu.

„Vidíte,“ Leo ukázal na budovu po levé straně, „to je můj dům. Dát si u nás oblečení do pořádku by bylo úplně jednoduché.“

Vzhlédla jsem k honosnému paláci s maurskými obloukovými okny a okázalými ozdobami. *Ne tak docela*, pomyslela jsem si, ale nahlas nic neřekla. Pojala jsem podezření, že Leo je možná někdo jiný, než za koho se vydává. Byl však velmi pohledný, a navíc ten jeho nádherný úsměv! A vezl mě domů. Jestli by byl nebo nebyl schopen v tichosti utopit kořata, tím jsem si nebyla jistá.

Propluli jsme kolem pomalu se pohybujících gondol a velkých nákladních člunů až k odbočce do postranního kanálu vedoucího k mému penzionu.

„Než se rozloučíme, musíte mi ukázat svoje kresby,“ podotkl. „Mohu se podívat? Možná jste si trochu zmáčela skicák.“

„Zatím jsem toho moc nenamalovala,“ řekla jsem zdráhavě, když vytahoval z tašky můj sešit. Nebylo mi příjemné jen tak někomu dovolit, aby si prohlédl moji práci. Jenomže Leo už listoval stránkami.

„Není to špatné,“ pokyvoval hlavou. „Myslím, že jste nadaná. Ty lidi na náměstí jste zachytila s humorem.“

Měla jsem za to, že pravým důvodem jsou moje nedostatečné znalosti, co se týká perspektivy, ale on pokračoval: „Byla jste už na bienále? Jestli studujete umění, je to pro vás nezbytná nutnost.“

„Co to je?“

Svražil čelo. „Vy jste nikdy neslyšela o našem bienále? Je to ohromná výstava v parku. Řada zemí tam má svoje pavilony. Země z celého světa vystavují to nejlepší ze svého moderního umění. Bude se vám tam moc líbit.“

„Povím to tetě.“

„Rád bych vás doprovázel.“

Kousla jsem se do spodního rtu. „Jak to, že máte tolik volného času?“ zeptala jsem se.

Pokrčil rameny. „Protože jsem právě dokončil kurz na Univerzitě v Padově. Na podzim se začnu seznamovat s vedením naší rodinné firmy, ale teď mám celé léto čas a volno sám pro sebe. Takže mi dovolíte, abych vás doprovázel na bienále?“

„Rozhodně se zeptám tety Hortenzie, jestli můžeme jít,“ řekla jsem. „Ale obávám se, že vaši laskavou nabídku doprovodu nejspíš nepřijme. Je přesvědčená, že mě musí chránit, a bere svoji povinnost velmi vážně.“

Moje vysvětlení ho přimělo k úsměvu. „V přítomnosti vaší nesmlouvavé tety bych sotva mohl chovat nějaké postranní úmysly.“

I já jsem se musela usmát. „Nesmlouvavá ona je, máte naprostou pravdu.“

Po boku lodi se objevily schody k našemu penzionu. Zlehka jsem se dotkla Leova rukávu. „Poslyšte, mohl byste zastavit o kousek dál? Nerada bych, aby někdo viděl, že vystupuji z takového člunu.“

„Jak myslíte.“ Zpomalil a zvolna jsme dopluli ke schodišti o několik metrů dál. „Kde se uvidíme? Pokud mě ovšem ještě chcete vidět.“

„Samozřejmě, že chci,“ řekla jsem a okamžitě si uvědomila, že moje odpověď zněla až příliš dychtivě. „My se ale v Benátkách zdržíme už jen dva dny a pak pokračujeme do Florencie. Povím tetě Hortenzii o bienále. Třeba mě tam pustí. Nebo se zítra ještě nebude cítit úplně zdravá a já budu moct trávit čas podle svého.“

„Dobře,“ řekl. „Doufejme, že nemoc potrvá i další den. Je toho hodně, co bych vám chtěl v našem městě ukázat.“

Zachytil se sloupku vedle schodiště a pevně se držel. Pomohl mi vystoupit a pak mi podal tašku.

Pohlédla jsem na krabici s koťaty. „Slíbíte mi, že je ne-
utopíte, jakmile zmizím z dohledu? Přísaháte na svou smrt?“

„Cože? Vy byste chtěla, abych zemřel?“

„Ne, to se jen tak říká. Když něco slibujeme, říkáme ,přísahám, že bych raději zemřel, než abych...“

„Aha, tak tedy přísahám, ale doufám, že nezemřu. Mám v plánu dlouhý a krásný život.“

Stála jsem na chodníku a shlížela na něj. Uvidím ho ještě někdy? napadlo mě.

„Zítra ráno v deset vás tady budu očekávat,“ řekl. „A doprovodím vás i vaši tetu na bienále.“

Vřele jsem se na něj usmála. „Platí.“

„Ciao, Julietto.“

„Ciao, Leo.“

Nastartoval a člun odplul.

KAPITOLA 3

Juliet, Benátky, květen 1928

Naštěstí jsem hned v předsíni narazila na majitelku penzionu. Zděšeně rozhodila rukama. „*Cara signorina*. Co se stalo?“

„Spadla jsem do kanálu,“ přiznala jsem.

„*Dio mio! Subito*. Odložte si ty věci a umyjte se.“ Dostrkala mě do koupelny, napustila vodu do vany a pomohla mi svléknout mokré oblečení. Celou dobu nesouhlasně pomlaskávala. Zvládla mi vysvětlit, že se postará o moje šaty a spodní prádlo. Bleskově je odklidila a přinesla mi osušku a župan. Ležela jsem ve vaně, slastně se vyhřívala v teplé vodě a s úsměvem přemýšlela o Leovi. Celý život jsem snila o tom, jak se zamiluju. Všechna ta léta v dívčí škole, kde nebyl v dohledu jediný kluk. I zahradníkům táhlo na osmdesát. A teď se mi to doopravdy přihodilo. Ten úžasný mladý muž chtěl, abychom se znovu sešli. Blaženě jsem vzdychla.

Když jsem se nenápadně plížila do pokoje, teta seděla a četla. Udiveně na mě pohlédla. „Ty ses koupala? Neslyšela jsem téct vodu.“

„Paní domácí mi napustila dole vanu,“ řekla jsem. „Bohužel jsem měla drobnou nehodu a spadla jsem do kanálu.“

„Juliet! Jednou tě pustím z dohledu a ty se málem utopíš. Co jsi prosím tě vyváděla?“

„Není pravda, že jsem se málem utopila,“ ohradila jsem se, zhluboka se nadechla a připravovala si v duchu další větu. „Chtěla jsem si načrtnout zajímavou střechu. Bohužel jsem se moc naklonila a ztratila rovnováhu. V každém případě mě zachránil jistý velmi laskavý muž a odvezl mě svou lodí domů.“

„Tys dovolila, aby tě odvezl cizí muž?“

„Potřebovala jsem pomoc z vody. Nebyly tam schůdky. A vůbec, bylo to lepší, než kdybych musela jít domů pěšky celá zmáčená. Vždyť jsem vypadala jako strašák.“

Teta vzdychla. „Hmm, tak snad se nic tak strašného nestalo, i když ten krásný nový skicák jsi asi ve vodě ztratila, vid’?“

„Stačila jsem ho vyhodit na břeh.“ Horečně jsem přemýšlela. „Ale, jak říkáš, nic se nestalo. A ten mladík studoval na anglické internátní škole.“

„Vážně? A na které?“

„Na Ampleforthu.“

„Katolická škola,“ ohrnula nos.

„Přesně tak. Je Benátčan, tudíž s největší pravděpodobností katolík. Ale pochází z dobré rodiny. Patří jim palác. A pověděl mi o bienále. Slyšela jsi o něm? Velký festival umění, svoje pavilony tam mají země z celého světa.“

„Moderní umění.“ Opovržlivě se na mě podívala. „Miró, Picasso a všechen ten brak. Doufám, že tě na umělecké škole nic takového učit nebudou. Naplácat barvu na plátno tak jako oni a říkat tomu umění, to by dokázal úplně každý. Lepší obrazy by namaloval i šimpanz.“

„Ale nemohli bychom se tam zajít podívat? Můj zachránce se nabídl, že nás provede.“

„Rozhodně ne. S uměním tohoto druhu nemám chuť tě seznamovat, a navíc by bylo velmi nevhodné, aby nás doprovázel cizí muž. Tvůj otec by si myslel, že jsem zanedbala svoje povinnosti.“

„Ten mladík pochází z velmi dobré rodiny,“ nedala jsem se odbýt. „Ukázal mi svůj dům – nebo spíš palác. Je z barevného mramoru, nádherný. Stojí přímo u kanálu naproti paláci Gritti.“

Teta vzdychla. „Obávám se, že ten mladý muž ti napovídal nesmysly, holčičko. Mám dojem, že mluvíš o paláci Rossi.“

„To je pravda,“ přisvědčila jsem. „Říkal, že se jmenuje Rossi nebo tak nějak.“

„No tedy!“ Shovívavě se uchichtla. „To určitě!“ Poplácala mě po paži. „Moje milá, jsi mladá a nezkušená. Tenhle hoch zřejmě vyrazil ve člunu svého zaměstnavatele, aby vyřídil nějakou záležitost, a baví ho dělat dojem na mladou cizinku. Ale na tom nesejde. Nehodí se, aby ses s ním znovu sešla.“

„Říkal, že se pro mě zastaví zítra ráno v deset. Nemůžu se s ním ani sejít, abych mu oznámila, že nikam nepůjdeme? Nechat ho zbytečně čekat by bylo neslušné.“

„Jestli se tady vůbec ukáže.“ Ušklíbla se. „Podle mého názoru přijdeš na to, že člun jeho zaměstnavatele pro něj není k mání, a nakonec to budeš ty, kdo bude čekat zbytečně.“

„Můžu to aspoň zkusit?“

„Raději ne,“ řekla. „A kromě toho jsem zítra měla v plánu navštívit ostrov Murano, jestli se na to budu cítit.“

Bylo mi jasné, že ji nepřesvědčím. Nemohla jsem se ale smířit s představou, že na mě Leo bude čekat a pomyslí si, že

já jsem ta neslušná, když se ani neukážu. A tak jsem se rozhodla: vytrhla jsem stránku ze skicáku a napsala na ni: *Moc mě to mrzí, Leo. Teta je protivná a nedovolí mi, abych se s vámi znovu sešla. Děkuji, že jste mi zachránil život. Nikdy na Vás nezapomenu. Vaše Juliet.*

Druhý den ráno jsem vstala časně, vyplížila se ven a připíchla vzkaz (uložený v obálce, kterou jsem štípla z hotelového vybavení) na dřevěný sloupek, který sloužil k poutání gondol před penzionem. Zdálo se, že teta Hortenzie je opět v plné síle. Nasnídaly jsme se a pak jsme našly člun, který nás odveze na ostrov Murano. Celou cestu jsem přemítala, jestli Leo připlul, přečetl si vzkaz a trápil se. Foukání skla na ostrově bylo zajímavé, třebaže je tahle činnost spojená s horkem, a když jsme se vzdálily od rozpálené pece a vyšly ven z továrny, byly jsme v obličejích celé rudé.

„Tak tohle nám myslím pro dnešek stačí,“ prohlásila teta H. a honem mě táhla k čekající motorové lodi. Chtěla jsem se podívat po obchodech a možná si koupit náhrdelník z těch nádherných skleněných korálek, ale teta H. se nechala slyšet, že cena je přemrštěná, a poučila mě, že líp pořídím u stánků vedle mostu Rialto, kde se dá o ceně smlouvat.

Cestou zpátky jsme zastavily ještě u ostrova San Michele.

„*Ecco San Michele!*“ zvolala teta, když jsme se blížily k místu.

„Tady budeme také vystupovat?“ zeptala jsem se.

„Proboha, ne! To je hřbitov.“

Když jsme připluli blíž, uviděla jsem, že celý ostrov sestává z bílých mramorových hrobek. Některé vypadaly jako malé domky, jiné byly na vršku zdobené anděly. Pěkné místo, kde se nechat pohřbít, pomyslela jsem si.

„Teď chápeš, proč pokaždé volím tenhle penzion,“ poznamenala teta, když jsme se konečně vrátily z výletu a dostaly jsme sklenici limonády z čerstvě vymačkané citronové šťávy. „Pohovět si tady ve stínu, než se člověk zase vzpamatuje, je ohromně povznášející.“

Nato si odešla trochu odpočinout. Vyklouzla jsem z domu a došla na místo, kde jsem nechala vzkaz. S úlevou jsem shledala, že obálka je pryč. Takhle Leo aspoň ví, že jsem ho nenechala zbytečně čekat. Pak mi ale naplno došlo, že už se s ním nikdy nesetkám. Neuvidím, jeho rozzářený obličej a jiskry v očích, když se směje. S tou představou jsem se jen těžko smířovala.

Když si teta H. dostatečně odpočinula, přešly jsme most Accademia, rovných dvaapadesát schodů po jedné straně vzhůru a padesát na druhé straně dolů a navštívily akademii.

„Tahle škola je podobná té, na kterou nastoupíš v září. A mají tady také jednu z nejlepších uměleckých sbírek,“ řekla teta. Rozhlédla jsem se v naději, že uvidím nějaké studenty, teta ale rázně zamířila rovnou ke vchodu do muzea. Zcela mě uchvátila velikost a okázalost vystavených děl, stejně jako v Dóžecím paláci. Tolik madon, trpících svatých a korunovacích papežů. V koutku duše jsem ale nepochybovala, že moderní umění na bienále by se mi zamlouvalo víc! Musela jsem však obdivovat tetinu nezdolnost. Rážovala od jednoho obrazu ke druhému, každým se kochala a komentovala ho.

Potom jsme se vrátily na most Rialto a navštívily blízké tržiště. Teta H. mi umožnila skicovat, zatímco seděla a popíjela kávu v kavárně u Velkého kanálu. Bavilo mě kreslit stánky s ovocem a zeleninou, ženy v dlouhých venkovských sukních a vyšňořené muže s černými knírky. Rybí trh mě

tolik neokouzlit. Pach byl příliš vtíravý a neměla jsem chuť se tam zdržovat. Vrátila jsem se a teta mi objednala smetanovou zmrzlinu. Vynikající italskou dobrotu s příchutěmi, o kterých jsem dosud neměla ani ponětí: pistáciová a stracciatella. A navíc lahodná oplatka.

Teta H. patřila k neporazitelným viktoriánským dámám. Cestou zpátky do penzionu vůbec nedávala najevo únavu. Navrhla jsem, že pojedeme vaporettem, byla jsem tou dobou už dost vyčerpaná. Ona ale trvala na tom, že vodní autobusy jsou příliš přeplněné a nechce se jí mačkat se na nějakého Itala. „Štípají ženské do zadku, chápeš,“ pošeptala mi zděšeně. Musela jsem přemáhat smích.

Konečně jsme se vrátily do penzionu a převlékly se k večeři. Měly jsme houbové rizoto, protože teta chtěla jídlo, které nebude dráždit její choulostivý žaludek. Bylo docela dobré, stejně jako smetanový dort, který přišel na řadu po něm. Teta svolila, abych si dala sklenku místního bílého vína s názvem Pinot Grigio. Seděly jsme a povídaly si s ostatními hosty – nebo spíš teta klábosila a já jsem seděla a přála si, abych mohla být venku a poznávat večerní město – a kolem desáté jsme šly spát.

Teta usnula okamžitě. Já jsem ležela a poslouchala vzdálenou hudbu. Když jsem téměř usínala, zaslechla jsem, jak cosi zarachotilo o okenice. Vstala jsem. Že by vítr? Žádný průvan jsem ale nezaznamenala. Pak se řinčení ozvalo znovu. Otevřela jsem okenici a rozhlédla se.

„Julietto. Jsem tady, dole,“ ozval se šepot.

A ve člunu pod mým oknem stál on.

„Pojďte,“ vyběhl mě tiše a natáhl ke mně paže. „Pomůžu vám.“

„Jsem v noční košili,“ namítla jsem a srdce mi hlasitě tlouklo.

„To vidím,“ usmál se. „Rychle. Oblékněte se.“

Žasla jsem, co dělám. Nemotorně jsem se oblékla, a když jsem šmátrala po knoflících, chvatně jsem přelétla pohledem chrápající tetu. Pak jsem upravila polštář tak, aby vypadal jako spící postava a vylezla jsem na okno. Přece jen bylo dost vysoko. Zaváhala jsem. Vmžiku znovu vztáhl paže, uchopil mě v pase a snesl do člunu.

„Tak,“ prohlásil. „Vyplouváme.“

„Ještě okenice.“ Zvedla jsem hlavu. Byly napůl otevřené.

Nejistě se postavil na okraj člunu a zavřel je. Pak odrazil loď a tiše jsme klouzali po kraji kanálu, dokud jsme nedopluli dost daleko, aby mohl spustit motor. Vyrazili jsme do noci. Sotva jsme vpluli do Velkého kanálu, podívali jsme se na sebe. Nervózně jsem se zasmála. Já, doted' hodná holčička, jsem se odvážila provést darebnost. Leo se také zasmál. „Kam máme namířeno?“ zeptala jsem se.

„Uvidíte,“ odpověděl, aniž se přestal usmívat.

Na okamžik mi blesklo hlavou, jestli mě nechce unést. V dívčí škole jsme slyšely o obchodu s bílým masem, a jak říkávala teta H., já jsem byla hrozně naivní. Jenomže on do mojí představy o bílém otrokáři tak nějak nezapadal.

„Povězte mi, jak skončila moje kořata,“ požádala jsem ho. „Jsou v bezpečí?“

„Jsou ohromně spokojená. Zdá se, že v našem sídle ve Venetu máme problém s krysami, a tak je tam náš kuchař vezme a správce je bude krmit, dokud nedorostou a nestanou se z nich zdatní lovci hlodavců.“

S úlevou jsem si oddychla a jen jsem doufala, že mu mohu věřit. S kluky nebo s muži jsem neměla žádné zkušenosti

a s cizími už vůbec ne. Chtěla jsem mu věřit. A nabídl se, že nás s tetou doprovodí na festival. To by přece měl být důkaz, že je důvěryhodný člověk, nemám pravdu?

Dopluli jsme na konec kanálu, k jeho ústí do laguny. Po pravé straně se tyčily matné obrysy kostela s bílou kupolí. Pluli jsme podél promenády a na hladině se třpytila světla. V tuto večerní dobu bylo ještě všude živo a doléhala k nám hudba a smích. Doufala jsem, že mě možná vezme, abychom se připojili k hýřilům, ale okamžitě jsem si uvědomila, že na to, abych strávila večer ve městě, nejsem vhodně oblečená. Pluli jsme však dál, kolem vchodu na náměstí svatého Marka, až jsme po levé straně už neměli žádné budovy ani lidi, jen tmu. Znovu jsem se začala cítit nesvá.

„Kam plujeme?“ zeptala jsem se rozechvělým hlasem.

„Chtěl jsem vás vzít na bienále,“ řekl. „Večer bohužel není otevřeno, ale můžu vám ukázat, kde festival probíhá. Tohle je městský park *Giardini*. Sem chodím rád.“ Při řeči nasměroval člun k molu. Vyskočil, pořádně ho připoutal a pak mi podal ruku. Vystoupila jsem na pevninu. Leo se sklonil a vytáhl koš.

„Co je to?“ zeptala jsem se.

„Chtěl jsem vás pozvat na dobré jídlo, dokud jste ještě tady. Návštěvu restaurace vám teta nedovolí, tak si musíme uspořádat piknik. Pojdte. Ukážu vám svoje oblíbené místo.“

„Piknik? Vždyť je tma, jestli jste si nevšiml,“ namítl jsem.

„A potmě jsou pikniky zakázané? O tom nic nevím.“ Vzal mě za ruku. Byl to báječný pocit a okamžitě jsem věděla, že s Leem mi žádné nebezpečí nehrozí. Cesty se klikatily mezi starými stromy a shluky keřů, některých v plném květu. Každou chvíli jsme mýjeli kandelábr. Lamy poskytovaly přesně tolik světla, abychom viděli na cestu. Občas procházely ko-

lem další páry, pak stará paní, která venčila psa. V Benátkách pozdě večer život nekončí!

„Vidíte to, tam za těmi stromy?“ ukázal. „To je německý pavilon.“ Všimla jsem si bílé budovy se sloupy, která připomínala chrám. „A tamhle stojí anglický pavilon. Na prostranství je jich rozestá spousta. Škoda že vás nemůžu vzít dovnitř. Budeme se muset spokojit s uměleckými díly, která náleží k parku.“ Zastavil se před letitou sochou řeckého boha, ošlehanou větrem a vybledlou od soli. Po podstavci se táhly popínavé rostliny, z druhé strany byla skulptura zarostlá keři.

„Tohle je moje oblíbená socha,“ podotkl a přešel dlaní po pažích kamenné postavy, jako by byla živá.

„Vážně je řecká?“

„Umístil ji tady Napoleon, když založil park,“ řekl Leo. „Nevím, jestli pochází přímo z Řecka, nebo byla vytvořená roku osmnáct set pro park. Podobné sochy stojí po celém pozemku.“

„Tváří se smutně,“ konstatovala jsem s pohledem upřeným na zarostlý obličej.

„Kdyby vás užírala sůl z moře, vypadala byste stejně,“ poznamenal a dotkl se ruky, z jejíchž prstů už zbyly jen pahýly. „Ale víte, co se mi ještě líbí? Ten velký starý strom tam vzadu. Myslím, že je to platan. Když jsem byl malý, stavěl jsem si v malém prostoru mezi sochou a stromem pevnost. Skrýval jsem se tam a představoval si, že jsem na pustém ostrově, úplně sám, a mohl jsem tajně pozorovat kolemjdoucí.“

„Já jsem mívala skryše u nás vzadu na zahradě,“ řekla jsem. „A hrála jsem si na králíka nebo na veverku.“

Naposledy sochu popleskal. „Měla byste se sem ještě vrátit a nakreslit ho,“ řekl Leo. „Měl by radost, že se dostal do vašeho skicáku.“

„Nevím, jestli by teta Hortenzie souhlasila. Je nahý.“

„Proti parku nebude mít žádné výhrady. Angličani parky zbožňují, nemám pravdu?“

„Nemáme už moc času. Zbývá nám jediný den.“

„Však vy se vrátíte, až budete známá umělkyně.“

Neubránila jsem se potěšenému úsměvu. „Když vidím tahle díla, spíš se obávám, že takového mistrovství nikdy nedosáhnu.“

„Tohle umění ale patří minulosti. Určitě jste viděla Picassa, Dalího, Miróa, že? Ti boří veškerá pravidla. Malují svět tak, jak ho vidí. Jak ho vnímají srdcem. A přesně tohle musíte dělat i vy.“

„Doufám, že budu. Ohromně mě baví malovat a kreslit a tatínek byl tak laskavý, že svolil a zaplatí mi studium na umělecké škole.“

„Co vlastně dělá váš otec?“

Protáhla jsem obličej. „Za války byl raněný. Přesněji řečeno zasažený jedovatým plynem. Měl silně poškozené plíce. Nějakou dobu se snažil vykonávat dřívější práci ve městě, ale v poslední době už toho moc nezastal. Zdědil nějaké peníze po své rodině a z těch žijeme. On je investuje a myslím, že se nám vede docela dobře. Studovala jsem na internátní škole a moje sestra se tam chystá.“

„Máte bratry?“

„Jen sestru. Je mnohem mladší než já. Narodila se až po válce.“ Na chvíli jsem se odmlčela. „A vy máte bratry?“

„Bohužel, nemám. Jsem jediný kluk. Mám ale dvě sestry. Jedna odešla do kláštera, druhá je vdaná a rodí děti jedno za druhým, jak už to dobré italské manželky dělají.“

„A vy byste rád měl bratra?“

„Samozřejmě. Pokud možno staršího. Mohl by převzít firmu a já bych mohl žít podle svého.“

„A co byste dělal?“

„Cestoval po světě. Sbíral krásné věci. Možná bych si otevřel uměleckou galerii. Nebo napsal divadelní hru. Mám všemožné neuskutečnitelné nápady, které nikdy nebudu moct dotáhnout do konce. Můj otec je vlivný muž. Vlastní přepravní společnost. Obchodu se věnujeme od dob Marca Pola a můj otec je dobrým přítelem Mussoliniho, takže... máme jisté výhody.“

„To znamená, že jste opravdu hodně majetní?“

„Obávám se, že ano.“

„Ale být bohatý je přece báječné, nemám pravdu? Já vím, že moje rodina byla zvyklá na lepší život, než jaký vedeme teď, když na tom tatínek není moc dobře. Cestovali po Evropě a maminka si objednávala šaty z Paříže. Teď nám šije místní švadlena, paní Rushová, jak ostatně můžete vidět. Tyhle šaty, které mám na sobě, jsou od ní.“

„Já myslím, že vypadáte nádherně.“

Zmlkla jsem. Zaplavila mě horkost. S takovou lichotkou jsem si nevěděla rady. A chvíli mi trvalo, než jsem se odvážila položit mu další otázku. „Leo, říkáte, že máte velký majetek, a kromě toho jste velmi pohledný muž. Proč ztrácíte čas s dívkou, jako jsem já?“

Stáli jsme pod lampou a všimla jsem si, že můj společník se usmívá.

„Zaujala jste mě. Nejste jako ostatní dívky, které znám. Ty jsou znuděné životem a nechtějí nic jiného, než aby za ně člověk utrácel peníze. Vy... vy jste tak dychtivá po nových zážitcích! Chcete ochutnat všechno, co život nabízí.“

„Máte pravdu. Teď když jsem tady, toužím cestovat. Vidět svět. Být svobodná, nezávislá žena.“ Vzápětí jsem si uvědomila, že přesně tohle chci. Předtím jsem si uměla představit nanejvýš nástup na uměleckou školu, jinak jsem o budoucnosti moc nepřemýšlela, ale teď když jsem navštívila Benátky, došlo mi, že za dveřmi čeká velký, úchvatný svět, který musím vidět. Rozhodně jsem neměla chuť strávit život jen v nějaké upjaté anglické vesnici.

„Vy se nechcete vdávat?“

„Možná někdy.“ Při těch slovech mě zaplavilo horko a byla jsem ráda, že je tma. „Až budu vědět, kdo jsem a co chci.“

Prošli jsme v šeru po ztichlé štěrkové cestě mezi přízračnými obrysy budov a ostrůvky vysokých stromů. Pak jsme se znovu zastavili.

„Vaše umění bude možná vypadat nějak takhle, co myslíte?“ nadhodil Leo. Před námi jsem uviděla další sochu. Obrovské kovové dílo, možná kůň, vzpínající se na zadní, ale podivně zkroucený a tak trochu děsivý.

„Současný německý umělec,“ poznamenal Leo. „Velice nadějný.“

„Něco tak strašidelného bych určitě tvořit nechtěla,“ řekla jsem. „Mám ráda krásu.“

„To je jisté. A kolik je vám let? Osmnáct?“

Přikývla jsem.

„V osmnácti se každému líbí krásné věci. Všichni mají velkolepé představy o budoucnosti.“ Odmlčel se. „Tak a jsme u cíle. Místo pro náš piknik.“

Došli jsme k nevelkému travnatému plácku ze tří stran obklopenému hustým křovím. Čtvrtá strana skýtala výhled na lagunu. V dálce se třpytila světla.

„Tamhle je naše pláž,“ pokračoval, „a půvabná letní sídla se zahradami. Musíte si zajít zaplavat.“

„Nevzala jsem si s sebou plavky,“ řekla jsem. „Myslela jsem, že dojde jen na kostely a galerie. A kromě toho nám zbývá už jen jediný den,“ dodala jsem.

Přikývl. „Tak se sem vrátíte. Až budete nezávislá žena.“

„Doufám.“

Rozprostřel na trávu deku. „Posaďte se,“ vybídl mě.

Poslechla jsem. Uvelebil se vedle mě, otevřel koš a spokojeně vytahoval různé nádobky.

„Sýry,“ oznámil. „Bel Paese, pecorino, gorgonzola, mozzarella. Tu musíte jíst s rajčetem,“ vysvětloval a pokládal sýry na dřevěné prkénko. „A tady jsou salámy, parmská šunka a olivy. A chléb. Víno. Broskve z našeho statku. Jak vidíte, hladem trpět nebudeme.“

Nalil dvě sklenice červeného vína a jednu mi podal. Upila jsem doušek. Víno bylo těžké, hřejivé, mělo téměř ovocnou chuť. Už jsem večerela. Byla půlnoc. Přesto jsem se přistihla, jak se cpu, jako kdybych celé dny nejedla. „Hmm,“ pochvalovala jsem si a to bylo také jediné, co jsem řekla.

Leo s úsměvem pokýval hlavou a spokojeně pozoroval, jak jím. Jako kouzelník, který právě zvládl velkolepý trik.

Od Jaderského moře sice zavanul chladný vítr, ale já jsem cítila, jak mi víno prohřívá tělo. Zakousla jsem se do broskve a šťáva mi stékala po bradě.

„Jejda.“ Rozpačitě jsem si otřela ústa ubrouskem. „Tak šťavnaté broskve jsem ještě nikdy nejedla.“

„To je tím, že jsou čerstvé,“ smál se Leo, „Dnes česané.“ Natáhl ruku a otřel mi prstem bradu, jemně, úplně zlehka, ale já se najednou cítila nesvá a zároveň plná vzrušení.

Pomalou jsme dojedli, načež mi Leo znovu dolil a já jsem se napila.

Lehla jsem si na záda a pozorovala hvězdy. Tak spokojená jsem snad ještě nikdy nebyla.

„Pověz mi,“ Leo přešel nenápadně k tykání a naklonil se nade mnou, „dostala jsi už od někoho polibek?“

„Ne. Jen od příbuzných.“ Chtěl mě políbit. Výtečné zakončení dokonalého večera. Zrychlil se mi tep.

„Pak tedy máš štěstí, že to budu právě já, kdo tě poprvé políbí,“ pokračoval. „Líbat umím nádherně, alespoň se to o mě říká.“

A než jsem stačila cokoliv říct, přitiskl rty k mým. Nešlo o žádný letmý dotek, jak jsem četla v románech. Uvědomovala jsem si teplo jeho úst, tíhu jeho těla a nádherný přívál touhy, o které jsem dosud neměla tušení. Chtěla jsem, aby Leo pokračoval, ale on se najednou posadil.

„Mám dojem, že udělám lépe, když se teď zachovám jako džentlmen a všeho nechám,“ řekl. „Měl bych tě odvézt domů.“

Začal balit pozůstatky našeho pikniku. Seděla jsem, pozorovala ho a v hlavě jsem měla zmatek. Popudila jsem ho snad? Zklamala? Nejsem dost dobrá? Ptát jsem se nechtěla.

Pomohl mi vstát a mlčky jsme vykročili. Tentokrát jsme nešli po cestách mezi stromy, ale podél laguny. Došli jsme ke člunu a Leo mi pomohl nastoupit. Nastartoval a odjeli jsme mnohem rychleji, než jsme předtím připluli. Za sebou jsme nechávali ohromnou brázdu zčeřené vody.

Během chvilky jsme dopluli do Velkého kanálu. Předehnali jsme noční gondoly a Leo zpomalil. Pluli jsme důstojným tempem.